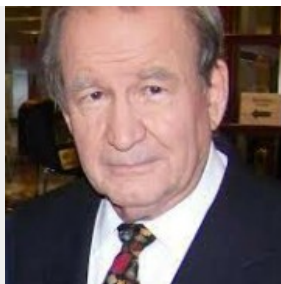

Bývalý kandidát na prezidenta USA: Vítězství jsme prohospodařili. Největší chyba? Vtažení států sovětského bloku do NATO. Rusko jsme podvedli. Čína je už před námi. Nový světový řád selhal. Naše arogance...

PATRICK JOSEPH BUCHANAN jako pravý americký konzervativce hledí na třicetiletí od rozpadu SSSR a zjišťuje, že za současný pád mezi druhořadé velmoci si Spojené státy mohou výhradně sami.

- Datum příspěvku 30. prosince 2021
- [1 komentář](#)u textu s názvem Bývalý kandidát na prezidenta USA: Vítězství jsme prohospodařili. Největší chyba? Vtažení států sovětského bloku do NATO. Rusko jsme podvedli. Čína je už před námi. Nový světový řád selhal. Naše arogance...

Patrik J. Buchanan [Další články autora](#)

- [NÁŠ SVĚTRUSKOUSA](#)

Když se rok 1991 překuloval do roku 1992, zdálo se, že Amerika právě dosáhla vrcholu své neomezené moci a světové prestiže.

Prezident George W. Bush zrovna vyslal armádu půl milionu mužů, aby během 100hodinové operace vyhnali invazní vojska Saddáma Husajna z Kuvajtu. Svět tehdy – včetně Ruska, Číny a Íránu – podporoval vojenskou akci pod vedením USA s cílem zvrátit iráckou agresi.

Náš hlavní protivník, Sovětský svaz, se právě zhroutil, a rozpadl se na 15 států. Varšavská smlouva byla rozpuštěna. Celá střední a východní Evropa byla volná. Stali jsme se jedinou přeživší supervelmocí.

Na Constitution Avenue při vítězné přehlídce jednotek Pouštní bouře zaznělo: Takhle to muselo vypadat, když se římsí generálové vraceli triumfálně do Říma, aby si vychutnali ovace davů.

Jenže místo toho, abychom udělali z Ameriky opět „normální zemi v normální době“, jak nabádala Jeane Kirkpatricková, vydali jsme se na cestu ke stvoření celosvětového impéria.

Tehdy se u nás hodně arogantně vykřikovalo o „unipolárním okamžiku“, ve kterém nastolíme „liberální globální hegemonii“ a světu vnutíme Nový světový řád pod nadvládou a poručnictvím USA.

S onou příslovečnou arogancí to obhajovala i ministryně zahraničí **Madeleine Albrightová**:

„Pokud musíme použít sílu, je to proto, že jsme Amerika. Jsme nepostradatelný národ. Stojíme vysoko a vidíme do budoucnosti dále než jiné země!“

A jak jsme na tom tři desetiletí po těch opojných dnech?

Další dvě světové velmoci, Rusko a Čína, proti nám stojí sjednoceny ve „vztahu“, který, jak říká autokratický prezident Si Ťin-pching, „ve vzájemně

blízkosti, schopnostech a možnostech... už přesahuje možnosti a schopnosti Severoatlantické aliance“.

Kromě jiného se to projevuje tím, že Rusko právě formuluje kategorická ultimáta proti jakémukoli dalšímu rozšiřování NATO na Ukrajinu nebo do Gruzie. Peking poté, co ovládl Hongkong, naznačuje, že se blíží čas pro opětovné sjednocení s Tchaj-wanem.

Jak se nám tohle mohlo přihodit?

Devadesátiletý Michail Gorbačov, který se vzdal moci v prosinci 1991, identifikuje primární příčinu: „Triumfální nálada na Západě, zejména v USA, stoupla elitám do hlavy. Zavládla nevídaná arogance a přehnané sebevědomí.“

Vskutku. Právě tak se to stalo. V únoru 1997 George Kennan, architekt zadržování SSSR ve studené válce, úpěnlivě prosil, aby Amerika nezneužila svůj triumfální okamžik rozšířením NATO do střední a východní Evropy a neporušila tak (ústní) slib daný Gorbačovovi.

“Rozšíření NATO by bylo nejosudovější chybou americké zahraniční politiky v celé éře po studené válce. Lze očekávat, že takové rozhodnutí podnítl nacionalistické, protizápadní a militaristické tendence v ruském veřejném mínění a bude mít zničující vliv na rozvoj ruské demokracie. Rozšířením NATO o státy bývalého sovětského bloku obnovíme atmosféru studené války ve vztazích mezi Východem a Západem a naženeme ruskou zahraniční politiku směrem, který se nám rozhodně nebude líbit.”

Tak řekl *Kennan*. A tak se také stalo. Dnes se divíme, že Rusko umístilo 100 000 vojáků na hranice Ukrajiny a velmi vážně nám sdělilo, že jakékoli další rozšiřování NATO do pohraničních států v jeho okolí nebo pokus instalovat v nich zbraně, které mohou Rusko ohrozit, bude pokládat za neúnosné. Na tomto suverénním ostrém postoji trvá a odolalo všemu nátlaku. Čemu se však divíme? Protože jsme do Severoatlantické aliance zatáhli všechny jeho bývalé spojence z Varšavské smlouvy – včetně tří bývalých sovětských republik (a porušili tak všechny sliby a záruky Gorbačovovi) – jsme nyní blízko bodu zkrřížení mečů s Ruskem. A právě tak naše vlastní činy nás zahnal do ponižující dohody s největším rivalem, jakého kdy USA poznaly: s Čínou.

Vždyť kdo nejvíce pomohl přetvořit moderní Čínu se čtyřnásobkem naší populace v první světovou mocnost a se schopností postavit se Americe na všech frontách – strategické, vojenské, diplomatické i ekonomické? Ovšem, kapitalistická Amerika.

Clintonovští demokraté a Bushovi republikáni, omámení představou bohatství, které bude znamenat globální obchod pod naší kontrolou pro naši prosperitu, otevřeli americké trhy produkci odkudkoli na planetě. Americké korporace začaly rychle přesouvat výrobu ze Spojených států tam, kde to šlo nejlevněji – do Čínské lidové republiky. Od roku 1991 začala Čína obrovským tempem růst, a nakonec se jako první výrobní velmoc na světě přehnal i přes USA.

Kdysi soběstačná Amerika, která si zajistila všechny své potřeby v první a druhé světové válce, je nyní závislá na cizích státech, pokud jde o základní nezbytnosti svého domácího života. Mezitím se mocná Čína valí na ostrovy, skály a útesy v jižních a východních čínských mořích a z pozice silnějšího varuje Spojené státy před jakýmkoliv úsilím zabránit opětovnému spojení Tchaj-wanu s jeho pevninskou vlastí.

To jsou tedy tři historické chyby, jimiž jsme přišli o jedinečné postavení, které měla Amerika po konci studené války.

Za prvé, se nám neslýchanou arogancí podařilo odcizit si Rusko tím, že s ním bezdůvodně zacházíme jako s nenapravitelným a trvalým nepřítelem, a abychom tomu dali korunu, přemístíme mu NATO ne na jeho dvorek, ale přímo na přední verandu.

Za druhé, explozí globalistické obchodní politiky Nového světového řádu jsme umožnili Číně, aby se stala přinejmenším rovnocenným ekonomickým a vojenským rivalem Spojených států.

Za třetí, zbytečné a nesmyslné americké invaze na Blízký východ s našimi věčnými válkami v Afghánistánu, Iráku a poté v Sýrii, Libyi a Jemenu. Nic nám nepomohly. Vedly jen ke smrti a zkáze.

Ptáme-li se dnes tedy, jak jsme přišli o úchvatné prvenství, které jsme měli v roce 1991, odpověď zní jasně:

Způsobili jsme si to sami.